

Nazwa dokumentu: projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.				
Lp.	Podmiot wnoszący uwagę	Jednostka redakcyjna	Treść uwagi, propozycja zmiany	Uzasadnienie
USTAWA PRAWO BUDOWLANE				
1.	IARP	art. 29 w ust. 1 pkt 1a) <i>„1a) wolno stojących, nie więcej niż dwukondygnacyjnych, budynków mieszkalnych jednorodzinnych o powierzchni zabudowy do 70 m², przy czym powierzchnia użytkowa tych budynków nie może przekraczać 90 m², a ich liczba nie może być większa niż jeden na każde 1000 m² powierzchni działki;”</i>	Wprowadzenie do art. 29 w ust. 1 Prawa budowlanego pkt. 1a) tj. nowej kategorii obiektów nie wymagających pozwolenia na budowę lecz wymagających zgłoszenia jest nieprecyzyjne, niespójne z celem i uzasadnieniem do zmiany ustawy i sprzyjające wielu nadinterpretacjom oraz nadużyciom. Proponuje się uzupełnić projekt ustawy o dyspozycje: Inwestorem budynku mieszkalnego jednorodzinnego, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo budowlane - może być wyłącznie osoba fizyczna, budująca na własny użytek.	Według tekstu Uzasadnienia załączonego do projektu ustawy: • zasadniczym celem ustawy jest konieczność „zapewnienia prostych narzędzi prawnych umożliwiających budowę domów jednorodzinnych dla zaspokojenia własnych potrzeb mieszkaniowych.” • „Wymóg lokalizacji jednego obiektu na każde 1000 m² powierzchni działki, ma stanowić mechanizm gwarantujący, że projektowana instytucja będzie służyła wyłącznie celom indywidualnym, a nie budowie wieloobektowych osiedli.” Niestety założenie, że niewielkie budynki jednorodzinne, o których mowa w projekcie ustawy - będą realizowane tylko dla zaspokojenia własnych potrzeb mieszkaniowych i służyły celom indywidualnym – nie zostało zapisane w proponowanych regulacjach i na ich podstawie jest możliwa realizacja dużego zespołu małych budynków jednorodzinnych, na wniosek jednego inwestora. W praktyce pojawiać się mogą wnioski dotyczące kilkudziesięciu budynków, na kilkuhektarowych działkach. Zapisanie w ustawie warunku, według którego inwestorem może być wyłącznie osoba fizyczna, budująca zgodnie z założeniami - na własny użytek - wprowadzi ułatwienia tylko dla indywidualnych inwestorów, którzy chcą zaspokoić własne potrzeby mieszkaniowe oraz wykluczy stosowanie uproszczonej procedury przez inwestora komercyjnego, którego działania winny być objęte standardową kontrolą. Przykłady idei odrębnego formułowania wymogów w budownictwie realizowanym na własny użytek można znaleźć w przepisach stosowanych w inny krajach np. we Francji: https://www.legifrance.gouv.fr/codes/texte_lc/LEGITEXT000006074096/2021-04-16/ Przykładowo - Artykuł L111-7 Code de la construction et de

				l'habitation (Kodeks budowlany i mieszkaniowy w tłumaczeniu google) stanowi: <i>Aranżacje architektoniczne, wyposażenie wewnętrzne i zewnętrzne oraz wyposażenie lokali mieszkalnych, zarówno należących do osób prywatnych, jak i publicznych, obiektów ogólnodostępnych, instalacji ogólnodostępnych i miejsc pracy muszą być takie, aby te pomieszczenia i objekty były dostępne dla wszystkich oraz w szczególności osobom niepełnosprawnym, niezależnie od rodzaju niepełnosprawności, w szczególności fizycznej, sensorycznej, poznawczej, umysłowej lub psychicznej, w przypadkach i na warunkach określonych w art. L. 111-7-1 w L. 111-7-11. Przepisy te nie są obowiązkowe dla właścicieli budujących lub ulepszających mieszkania <u>na własny użytek</u>.</i>
2.	IARP	art. 29 w ust. 1 pkt 1a)	Proponowana regulacja art. 29 w ust. 1 pkt 1a) generuje możliwość wystąpienia sprzeczności prawa pomiędzy możliwością zastosowania zgłoszenia budowy z założenia wykluczającego udział stron postępowania, a wymogami obowiązujących przepisów w zakresie obszaru oddziaływania obiektu. Użyte w projektowanym przepisie (pkt 1a) określenie „budynku wolnostojącego” jest wieloznaczne i bardzo różnie interpretowane w praktyce oraz orzecznictwie administracyjnym. W celu wyeliminowania interpretacji i niewłaściwego stosowania przepisu w tym prowadzącego do wystąpienia oddziaływania planowanego budynku na nieruchomości sąsiednie należy określić: 1. definicję budynku wolnostojącego 2. odległość lokalizacji budynku od granicy działki i jego rzeczywistą wysokość, nie powodujących i prowadzących do objęcia obszarem oddziaływania działek sąsiednich Należy wyraźnie określić najmniejszą dopuszczalną lokalizację ścian projektowanych budynków o pow. zabudowy do 70 m² jako nie mniejszą niż: 3 m dla fragmentów ścian bez okien oraz 4 m - dla fragmentów ścian z oknami i drzwiami. Należy ograniczyć wysokość ww. budynków: - do 8 m w kalenicy w przypadku budynków z dachami stromymi - do 7 m w przypadku budynków z dachami płaskim.	Pojęcie „budynek <u>wolnostojący</u>” nie posiada legalnej definicji w obowiązującym systemie prawnym. Brak stosownej definicji prowadzi do różnego rozumienia tego pojęcia, skutkującego m.in. zróżnicowaniem orzeczeń sądów administracyjnych rozpatrujących to zagadnienie często uwzględniających jedynie aspekt techniczny (niezależność konstrukcji) a nie urbanistyczny, mający wpływ na otoczenie. Z uwagi na konieczność skonkretyzowania pojęcia „budynek wolnostojący”, przydatnym byłoby wprowadzenie do ustawy stosownej definicji. Definiując w nowym przepisie pojęcie „budynku wolnostojącego” - jako kryterium należałoby przyjąć warunek braku przylegania do innego budynku oraz braku przylegania do granicy działki (tylko w takich sytuacjach nie pojawią się przypadki lokalizacji budynków w zestawieniu ze sobą lub w granicy działki, co obecnie dopuszczają przepisy § 12 ust. 2, 3 i 4 pkt 1) WT Z zagadnieniem relacji „wolnostojącego” budynku w stosunku do granicy działki, związana jest również potrzeba ustalenia minimalnych odległości takiego budynku od granicy działki. O ile w sytuacjach, w których prowadzone są postępowania administracyjne zakończone decyzją pozwolenia na budowę, taka odległość może wynosić np. 1,5 m – to w sytuacji dotyczącej budynków na zgłoszenie, minimalna odległość od granicy winna wynosić

				odpowiednio 3 m dla ścian bez okien oraz 4 m - dla ścian z oknami i drzwiami (także w sytuacji działek węższych niż 16 m). W innym przypadku wystąpi jawna sprzeczność pomiędzy wymogami § 12 ust. 5 WT (objęcie sąsiedniej działki obszarem oddziaływania obiektu ze względu na zbliżenie do granicy) a możliwością stosowania trybu zgłoszenia (bez udziału stron postępowania). Przy odsunięciu do 3 i 4 m od granicy budynków mieszkalnych o niewielkich gabarytach, w tym o ograniczonych wysokościach, nie zachodzą negatywne oddziaływania na działki sąsiednie (budynki o wysokościach nie większych niż ich odległość od innych budynków gwarantują brak przesłaniania i ograniczenia nasłonecznienia.)
3.	IARP	Art. 29 ust.1 pkt. 1a)	Parametr dotyczący liczby budynków na każde 1000 m² powierzchni działki; – odnosi się do niezidentyfikowanego pojęcia „działki”. Przepis uzależniający ilość budynków od powierzchni działki jest sformułowany również nieprecyzyjnie i może być powodem rozbieżnych interpretacji. Przepis należy sprecyzować: „[...]”, a ich liczba nie może być większa niż jeden na każde 1000 m² powierzchni działki budowlanej, w tym jeden dla działki o powierzchni poniżej 1000 m²;	W przepisie brak jest wyraźnego wskazania czy chodzi o działkę ewidencyjną gruntu czy o działkę budowlaną określoną np. w § 3 pkt 1a Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Z proponowanego w ustawie zapisu nie wynika czy w sytuacji działki mniejszej niż 1000 m² dopuszcza się możliwość budowy choć jednego budynku czy do budowy jednego budynku uprawnia dopiero powierzchnia działki (budowlanej) wynosząca minimum 1000 m².
4.	IARP	Art. 29 ust. 1 pkt. 16 <i>„16) wolno stojących parterowych budynków rekreacji indywidualnej rozumianych jako budynki przeznaczone do okresowego wypoczynku, o powierzchni zabudowy do 70 m², przy</i>	Propozycja budowy na zgłoszenie wolno stojących parterowych budynków rekreacji indywidualnej przeznaczonych do okresowego wypoczynku, o powierzchni zabudowy do 70 m² - bez ograniczeń powierzchni użytkowej, bez ograniczeń wysokości budynków, bez nakładania obowiązku sporządzenia projektu budowlanego oraz bez nakładania obowiązku posiadania decyzji o warunkach zabudowy, w sytuacji braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – jest całkowicie nieuzasadniona i przyniesie wysoce niepożądane konsekwencje. Postuluje się zachowanie dotychczasowego zapisu art. 29 ust. 1 pkt. 16 w niezmienionej formie. W przypadku podtrzymania regulacji zmieniających art. 29 ust. 1 pkt. 16: - bezwzględnie należy wprowadzić konieczność realizacji takiego obiektu w oparciu o projekt budowlany sporządzony przez	Przyjęcie zasady, według której wolno stojące parterowe budynki rekreacji indywidualnej o powierzchni zabudowy do 70 m² realizowane byłyby praktycznie bez żadnych ograniczeń - tj. bez konieczności uzyskania decyzji WZ przy braku planu miejscowego, bez projektu budowlanego, bez kierownika budowy, z nielimitowaną wysokością i nielimitowaną powierzchnią użytkową (budynek parterowy może posiadać kilka antresoli) – prowadzić będzie do niekontrolowanych zmian w przestrzeni na masową skalę. Przy tej samej procedurze „na zgłoszenie” i powierzchni zabudowy do 70 m² jak dla proponowanych w art. 29 ust. 1 pkt 1a budynków mieszkalnych jednorodzinnych, proponowane przepisy poza ograniczeniem rozpiętości elementów konstrukcji, nie wprowadzając innych ograniczeń, pozwalałyby realizować co najmniej podobny w wielkości i oddziaływaniu a w praktyce nawet znacznie większy budynek, bez projektu budowlanego, bez kierownika i dziennika

		rozpiętości elementów konstrukcyjnych nie większej niż 6 m i wysięgu wsporników nie większym niż do 2 m, a liczba tych budynków nie może być większa niż jeden na każde 500 m² powierzchni działki;"	uprawnioną osobę, - określić maksymalną wysokość i powierzchnię użytkową takiego obiektu - w przypadku budowy ww. budynku na terenach pozbawionych miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego należy wprowadzić obowiązek uzyskania decyzji o warunkach zabudowy na taką realizację. Ze względu na możliwość znaczącego oddziaływania, wysokość budynków rekreacji indywidualnej przeznaczonych do okresowego wypoczynku nie powinna wynosić więcej niż 6 m zaś powierzchnia użytkowa nie powinna wynosić analogicznie do budynków określonych w Art. 29 ust.1 pkt. 1a) - więcej niż 90 m². Proponuje się również zmianę dot. intensywności zabudowy rekreacyjnej z ograniczeniem liczby budynków do nie więcej niż jednego na każde 1000 m² powierzchni działki rekreacyjnej, analogicznie do budynków określonych w Art. 29 ust.1 pkt. 1a)	budowy. Określenie parterowy budynek nie oznacza jednokondygnacyjny, a brak ograniczenia powierzchni użytkowej oraz wysokości, umożliwia z jednej strony całkowite podpiwniczenie takiego obiektu a z drugiej zastosowanie antresoli np. w kondygnacji parteru co w rezultacie spowoduje, że taki budynek może posiadać powierzchnię nawet ok. 130-140 m². Rozpiętość elementów konstrukcyjnych do 6 m przy zastosowaniu np. popularnych monolitycznych stropów żelbetowych, w celu ograniczenia zagrożenia bezpieczeństwa jego użytkowników bezwzględnie wymaga sporządzenia projektu stropu i nadzorowania jego wykonania przez uprawnioną osobę. Nic nie uzasadnia proponowanej przez ustawodawcę liberalizacji prawa a jej wprowadzenie może prowadzić do wielu problemów i zagrożeń z naruszeniem bezpieczeństwa konstrukcji budynku włącznie. Brak uzasadnienia nadmiernej intensywności zabudowy dla budynków rekreacji indywidualnej o dwukrotnie większych wymiarach.
5.	IARP	Art. 41 ust. 4a pkt. 1 lit. a w powiązaniu z art. 42 ust. 1 pkt 2 lit. b	Bezwzględnie należy utrzymać obowiązek kierowania budową obiektu dla którego wymagany jest projekt budowlany, przez uprawnioną osobę. Postuluje się zachowanie dotychczasowego zapisu art. 29 ust. 1 pkt. 16 w niezmienionej formie.	Ustanowienie obowiązku kierowania budową przez uprawnioną osobę dotyczy bezpośrednio zagadnień bezpieczeństwa prowadzenia robót oraz wykonania obiektu o bezpiecznej konstrukcji i elementach wyposażenia. Nie da się logicznie uzasadnić zwolnienia z takiego obowiązku dla budynków posiadających powierzchnię zabudowy 70 m² w stosunku np. do prawie identycznego budynku o powierzchni zabudowy 71 m². Jest to propozycja w drastyczny sposób rozszczelniająca system prawa, mogąca przynieść katastrofalne skutki w zakresie bezpieczeństwa. Jest ona związana również z brakiem konieczności prowadzenia dziennika budowy czyli brakiem konieczności dokumentowania przebiegu prac budowlanych co z kolei uniemożliwia odpowiednie wykonywanie obowiązków kontrolnych przez organy nadzoru budowlanego i projektantów sprawujących nadzór autorski nad realizacją obiektu budowlanego.

USTAWA O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM

6.	IARP	Art. 59 ust 2a	proponuje się uzupełnić projekt ustawy o dyspozycje, według których: Powierzchnia terenu objętego wnioskiem o wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla budynku mieszkalnego jednorodzinnego, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo budowlane - <u>nie może być większa niż 1000 m²</u>	Z ideą budowy na własny użytek – łączyć się powinna zasada, aby powierzchnia terenu objętego wnioskiem o wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla budynku mieszkalnego jednorodzinnego, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo budowlane - <u>nie mogła być większa niż 1000 m²</u>. Taki przepis powodowałby, że wniosek o wydanie decyzji o warunkach zabudowy mógłby dotyczyć tylko jednego budynku. W sytuacji, w której inwestor dysponowałby większą działką, zakresem wniosku obejmowałby tylko część takiej działki o powierzchni 1000 m² (decyzja WZ wydawana jest dla terenu, w tym mogącego stanowić tylko część działki budowlanej).
7.	IARP	Art. 59 ust 2a	W przypadku wprowadzenia regulacji zmieniających art. 29 ust. 1 pkt. 16 - dla budowy budynków rekreacji indywidualnej przeznaczonych do okresowego wypoczynku, o powierzchni zabudowy do 70 m² - na terenach, gdzie nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego należy bezwzględnie wprowadzić obowiązek uzyskania decyzji o warunkach zabudowy.	Przyjęcie zasady, według której wolno stojące parterowe budynki rekreacji indywidualnej o powierzchni zabudowy do 70 m² realizowane byłyby bez konieczności uzyskania decyzji WZ przy braku planu miejscowego – prowadzić będzie do niekontrolowanych zmian w przestrzeni na masową skalę, co z kolei spowoduje rozlewanie zabudowy z koniecznością budowy dodatkowej infrastruktury obsługującej tę zabudowę a w przypadku jej braku wystąpieniem negatywnego wpływu na środowisko, a także chaosu przestrzennego, a nawet wznoszenia takich obiektów w miejscach, które powinny być szczególnie chronione i objęte zakazem zabudowy ze względu na wartości kulturowe, przyrodnicze, konserwatorskie itp..
8.	IARP	Art. 64 ust. 1 a	Wprowadzenie ograniczeń czasowych w terminach wydawania decyzji WZ, w sytuacji nagminnie występujących opóźnień i wielomiesięcznych a nawet wieloletnich oczekiwań na wydanie takich decyzji należy co do zasady uznać za słuszne. Biorąc jednak pod uwagę brak jakiegokolwiek złagodzenia procedur przy opracowywaniu i wydawaniu decyzji WZ z jednoczesnym wprowadzeniem znacznie krótszych terminów należy zastanowić się nad realnością zaproponowanych terminów tak by nie prowokowały do używania różnych wybiegów, całkowitej obstrukcji lub nie wpływało na konieczności powtarzania procedur z powodu błędów jakie będą wiązać się z pospiesznym opracowywaniem i wydawaniem decyzji.	Decyzje o warunkach zabudowy wydawane są zawsze po przeprowadzeniu szeregu działań przez organy, w tym po sporządzeniu analiz urbanistyczno-architektonicznych i wydaniu w ramach tych organów - wielu wewnętrznych opinii, w tym dotyczących aspektów przyrodniczych, kulturowych oraz komunikacyjnych a według obowiązujących przepisów, czas w którym takie wewnętrzne działania są prowadzone, jest wliczany do czasu prowadzenia postępowania. Realność zakładanych terminów leży w interesie zarówno organów jak i stron, ponieważ będzie wpływać na stabilność prawa i jego przestrzeganie.